

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/146/2019
Identifikačné číslo spisu:	8317206752
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Gandžala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8317206752.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R Collectors s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 50 094 297, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471, proti žalovanému Z. H., trvalým pobytom v B., Z. XX/.XXXX, o zaplatenie 6.295,56 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 15Csp/164/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. decembra 2018 sp. zn. 24Co/93/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. 1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 27. februára 2018 č.k. 15Csp/164/2017 - 49 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.748,48 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 1. júna 2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (II. výrok). Zároveň rozhodol, že žalovanému nepriznáva náhradu trov konania.

1. 2. V odôvodnení rozhodnutia prvoinštančný súd konštatoval, že právny predchodca žalobcu sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 6.295,56 Eur spolu s úrokom vo výške 2.627,13 Eur, so zmluvným úrokom vo výške 12,9% ročne zo sumy 6.295,56 Eur od 1. júna 2017 do zaplatenia, zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 6.295,56 Eur od 1. júla 2017 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dňa 18. marca 2011 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe čoho bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 7.000 Eur. Žalovaný sa zaviazal vrátiť istinu, úroky, poplatky a iné plnenia. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný časť dlžnej sumy z úveru zaplatil. Poslednú čiastkovú úhradu úveru žalovaný vykonal dňa 7. decembra 2015. Od tohto dňa žalovaný žiadnu ďalšiu úhradu úveru nevykonal.

1. 3. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na zákonné znenia ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1 a ods. 2, Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu 21. marca 2011, § 1 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských

úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). V súvislosti so samotným rozhodnutím vo veci samej konštatoval, že z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že sporové strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 7.000 Eur a žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky s ročnou úrokovou sadzbou 12,9 % mesačnou splátkou 105 Eur, celkovými nákladmi spotrebiteľa vo výške 5.802,69 Eur a splatnosťou dňa 25. marca 2021. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnej zmluve absentujú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca do zmluvy uviedol len celkovú splátku, z ktorej nebolo možné zistiť jej jednotlivé zložky. Neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov považoval za neprijateľnú podmienku, ako to má na mysli ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, navyše poukázal na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, okrem iných aj písm. k/, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, v ktorej poukazoval na konkrétne rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a M.), súd prvej inštancie uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, nakoľko by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.

1. 4. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou ustanovení § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že v časti o zaplatenie uplatňovaného nároku vo výške 2. 748,48 Eur (44% žalovanej sumy) žalobe vyhovel, čo predstavuje úspech žalobcu na jednej strane a neúspech žalovaného na druhej strane. V časti o zaplatenie uplatňovaného nároku vo výške 3. 547,08 Eur (56% žalovanej sumy) však žalobu zamietol, čo predstavuje úspech žalovaného a neúspech žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že v konečnom dôsledku bol úspešnejším žalovaný, ktorému však náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si trovy neuplatnil.

2. 1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 13. decembra 2018 sp. zn. 24Co/93/2018 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.748,48 Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 1. júna 2017 do zaplatenia odmietol (I. výrok) a vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku o trovách konania rozsudok prvoinstančného súdu potvrdil (II. výrok). Stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (III. výrok).

2. 2. V odôvodnení rozsudku odvolací súd konštatoval správnosť postupu a záverov súdu prvej inštancie, keď poskytnutý úver považoval v dôsledku absencie zákonom vyžadovanej obsahovej náležitosti (údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ v spojení s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s povinnosťou dodávateľa, rozčleniť v zmluve o úvere splátku na istinu, úroky a poplatky, poukázal na priamy účinok smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) podľa názoru odvolacieho súdu v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukládajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného teda vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovoľá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Ďalej odvolací súd uviedol, že pri tak explicitne presnom ustanovení, akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať

absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarcu v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou tejto obligatórnej náležitosti a odvolací súd nevidel dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný. Podľa názoru odvolacieho súdu, špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, v ktorej časti splátky sa takáto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítavať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES).

2. 3. K odvolacej námietke, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia zmluvných úrokov po zosplatnení úveru odvolací súd uviedol, že žalobca nemá právo naďalej požadovať zaplatenie úrokov po splatnosti úveru až do jeho zaplatenia, a spotrebiteľia by tak nemali platiť úroky aj po skončení obdobia, na ktoré bol úver dojednaný. Nemali by byť pochybnosti o tom, že úver je odplatným právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Žalobca sa dovoľoval nárokov na úroky, ktoré by mu patrili iba v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru. Stav výhody splátok je obvyklý a justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, ktoré predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým aj obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok, a v tomto zásadnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov od spotrebiteľa za obdobie po zosplatnení. Ak by žalobca požadoval zaplatenie úrokov po zosplatnení úveru, jednalo by sa de facto o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by inkasoval úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku.

2. 4. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Z obsahu dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že dovolaním napadol výrok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, eventuálne, aby rozsudok odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zmenil, jeho žalobe (i) v tejto časti vyhovel a žalovanému uložil povinnosť nahradiť mu trovy celého, teda prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho konania.

3. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

3. 3. Pri uplatnení prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP poukázal na to, že za prioritné považuje vyriešenie právnej otázky, či došlo k porušeniu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ak v zmluve absentuje rozdelenie splátky na výšku istiny, úrokov a iných poplatkov, čo zároveň malo za následok určenie takejto zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov.

Namietal, že odvolací súd sa pri riešení tejto otázky odchýlil od ustálenej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v zmysle ktorého predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Stotožnil sa s názorom prezentovaným v uvedenom rozhodnutí, že pokiaľ spomínané ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

3. 4. Pri uplatnení prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP argumentoval tým, že zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci v otázke, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (právna otázka týkajúca sa nároku na priznanie zmluvne dohodnutého úroku po zosplatnení dlhu). Odvolaciemu súdu vyčítal nesprávnosť jeho právneho názoru, že (zmluvný) úrok z istiny mu prináleží iba do vyhlásenia splatnosti celého úveru. Mal za to, že nárok na zaplatenie (zmluvného) úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b) CSP, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa ustanovenia § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

7. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 CSP) tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď, vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. K príslušenstvu pohľadávky (najčastejšie k výške úrokov, úrokov z omeškania, poplatku z omeškania, priznaným trovám konania) sa však pri určení výšky predmetu sporu neprihliada. Ak sa však predmetom dovolacieho konania stáva len toto príslušenstvo, prípustnosť dovolania sa odvíja od rovnakých limitov ako pri uplatnenej pohľadávke (istine), avšak s tým rozhodujúcim rozdielom, že dovolací súd bude majetkový cenzus skúmať k momentu začatia dovolacieho konania.

8. V preskúmvanej veci je predmetom dovolacieho konania výrok odvolacieho súdu týkajúci sa zamietnutia žaloby v časti uplatňovanej istiny vo výške 3.547,08 Eur a príslušenstva pohľadávky (na

ktoré sa v tomto prípade neprihliada - viď bod 7 odôvodnenia), ktoré predstavuje úrok vo výške 2.627,13 Eur, so zmluvným úrokom vo výške 12,9% ročne zo sumy 6.295,56 Eur od 1. júna 2017 do zaplattenia. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (15. júna 2017) bola 435,- Eur (podľa § 1 písm. a) Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 280/2016 Z.z. z 12. októbra 2016, ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2017). Odvolací súd teda rozhodoval v dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (4.350,- Eur). Prípustnosť dovolania žalobcu bola preto v zmysle § 422 ods. 1 písm. a), b) CSP vylúčená.

9. I keď v preskúmvanej veci išlo o tzv. spotrebiteľský spor, teda spor s ochranou slabšej strany, pre posúdenie prípustnosti dovolania neprichádzalo do úvahy uplatnenie nižšieho majetkového cenzu, t. j. dvojnásobku minimálnej mzdy v zmysle § 422 ods. 1 písm. b) CSP. Účelom zníženia majetkového cenzu v sporoch s ochranou slabšej strany je totiž podľa dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku zvýšená procesná ochrana slabšej strany, ktorou je v spotrebiteľskom spore spotrebiteľ. Táto zvýšená procesná ochrana spočíva v sprístupnení dovolania i pri nižšej sume peňažného plnenia. Znížený majetkový cenzus sa v spotrebiteľskom spore uplatní, ak dovolateľom je neúspešný spotrebiteľ (táto právna veta vyplývajúca z uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júla 2018 sp. zn. 6 Cdo 80/2017 bola uverejnená v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky vo veciach občianskoprávných č. 3/2019 pod R 29/2019). Pokiaľ je však dovolateľom neúspešný dodávateľ, pre posúdenie prípustnosti dovolania platí majetkový cenzus vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Táto interpretácia neodporuje princípu rovnosti zbraní, pretože je všeobecne známou skutočnosťou, že rovnosť subjektov je v určitých sporoch (vzhľadom na postavenie strán) len fikciou, na ktorú zákonodarca v Civilnom sporovom poriadku reagoval tzv. pozitívnou diskrimináciou, t. j. osobitnou právnou úpravou sporov s ochranou slabšej strany. Za takéto spory sa považujú spotrebiteľské spory, antidiskriminačné spory a individuálne pracovné spory (§ 290 až § 323 CSP), pričom slabšou stranou v nich je spotrebiteľ, zamestnanec a diskriminovaný. Ochrana slabšej strany spočíva v tom, že sa jej priznáva viac práv za účelom docielenia rovného postavenia s druhou stranou sporu, a teda dôsledného naplnenia princípu rovnosti zbraní.

10. Dovolať dovolaním napadol aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania. Uvedený výrok (aj keď je súčasťou výrokovej časti rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej) má charakter uznesenia. Dovolací súd uvádza, že dovolanie nie je prípustné ani v tejto časti. V zmysle § 419 CSP je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, ak to zákon pripúšťa. Jeho prípustnosť je však v danom prípade podľa § 420 CSP vylúčená, nakoľko sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej ani také, ktorým sa konanie končí. Navyše dovolací súd poznamenáva, že prípustnosť dovolania je rovnako vylúčená aj podľa § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m) CSP.

11. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol.

12. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mal (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanému však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobcu sa nevyjadril) a preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.